

מעמיק אחריהם ג' טפחים, בכדי שלא תעכב המחרישה. ואם בא לחפור חפירה באותו מקום, קוצץ ויורד כדרכו. והסיק רבינא שהשרשים שעד ט"ז אמה לאילן – שייכים לבעל האילן. חוץ לט"ז אמה – של בעל הקרקע.

דפים כו – כז

מט. מהם השיעורים שקבעו חכמים על מרחק התפשטות שרשי האילן ויניקתם?

באילן רגיל קבעו מרחק התפשטות השרשים עד כ"ה אמה. וזהו שיעור הרחקתו מן הבור, שלא יזיקנו. בחרוב ובשקמה – נ' אמה. ואולם עיקר שיעור יניקת האילן עד ט"ז אמה מכל רוח. (ונחלקו אם שיעור האילן בכלל זה. ע' ראשונים).

(ונטיעות צעירות – שיערו יניקתם לענין חרישתן בערב שביעית, ט' אמות לכל צד.

חטה – עיקר יניקתה אינו אלא כנגדה למטה, ואינה מתפשטת לצדדים. ואולם יונקת גם ג' טפחים מסביבה. עפ"י תוס').

פרק שלישי; דף כח

ג. מהי 'חוקת קרקעות' ומהו שיעורה, בשדות ובשאר נכסי דלא נידיי?

אדם המוחזק בקרקע למשך זמן מסויים, ומתנהג בה כדרך שבעלים מתנהגים עם רכושם, הרי זו הוכחה על בעלותו עליה, ואם בא מערער ואומר: גזולה היא בידך, או טוען: הרי אתה אריס, ואין לך זכות אלא באכילת פירות, או: הקרקע ממושכנת בידך, ואולם שלי היא (לה:), ויש עמו עדים שהיתה הקרקע שלו בעבר, (וכן אם העידו שדר בה אפילו יום אחד), והמחזיק טוען שהקרקע שלו, שקנאה, או ירשה וכדומה, ואין לו שטר או עדים בדבר – אם החזיק בה כשיעור שקבעו חכמים – הרי היא שלו.

(ואם אין למערער עדים שדר בה אי פעם, אין ממש בערעורו ואין הלה צריך חזקה. וגם אם הוא מודה שהיתה פעם שלו, שהפה שאסר הוא הפה שהתיר'. ראשונים, עפ"י פ"ב דכתובות. ויש שכתבו בדעת רשב"ם שאם לא אכל שלש שנים, אינו זוכה בה ב'מיגו' – ע' דרישה קמו; בית הלוי ח"ג לו, א; חשק שלמה – להלן ל. ואולם אין הוא חייב כלל להתייחס לטענת המערער כל שלא הביא עדים שהיה מרא-קמא – שו"ת הרשב"א ח"ג ע-עא).

שיעור משך החזקה – בדברים העושים פירות תדיר – שלש שנים מיום ליום, וברציפות. בשדה בית הבעל, המסתפקת במי גשמים ואינה עושה פירות אלא פעם בשנה – אינה מיום ליום. ר' ישמעאל אומר: י"ח חדש – שלש בסוף שנה ראשונה (זריעה וקצירה – רש"י. ולתוס' – די בקצירה לבד), י"ב חדש באמצע, ושלש באחרונה (לרש"י – זריעה וקצירה. לתוס' די בזריעה לבד). ולר' עקיבא – י"ד חדש; א' בראשונה, י"ב באמצע וא' באחרונה. (יש אומרים שתנא קמא חולק על ר' ישמעאל ור' עקיבא, ולשיטתו צריך ג' שנים אף בבית הבעל, אלא שאינם מיום ליום רצופין – ערשב"א ועוד. ואולם רשב"ם ותוס' ועוד ראשונים, אינם מפרשים כן.

יש דעת תנאים הסוברת שגם בית הבעל צריכה ג' שנים מיום ליום – להלן לו: וכן נראה לדעת ר' יהודה להלן לה.). ר' ישמעאל סובר שבשדה אילן ניתן להחזיק אף בזמן קצר, כאשר אכל שלש פעמים פירות שונים, כל מין בתקופה אחרת, כגון כניסת הענבים, מסיקת זיתים וקיץ תאנים. וחכמים חולקים על כך, שלדעתם אין הדבר נקבע בשלש אכילות בלבד אלא בשנות זמן מסויים.

ולדעת ר' ישמעאל ניתן להחזיק ע"י עקירת אספסת ג' פעמים בשלשה חדשים. (ודוקא בשדה העשויה לאספסת. רשב"א).